

Birgitta Löwendahl, 2014 års hedermedlem i SRBt

Jag lärde känna Birgitta i mitten av 1970-talet då vi båda arbetade på Ulleråkers sjukhus, det stora psykiatriska sjukhuset, som bl.a. hade en dagavdelning där Birgitta arbetade som bildterapeut under större delen av 70-talet. Dessförinnan hade hon och hennes nära vän och konstnärskollega Margareta Raud startat en ateljéverksamhet på Ulleråkers sjukhus. De hade inspirerats av bildterapeuter i U.S.A., bl.a. Edith Kramer och Margaret Naumburg, som de hade träffat på resor dit. Efter sina möten där och intryck från bildterapeutisk verksamhet i U.S.A. hade Birgitta och Margareta nydanande idéer om behovet av att uttrycka sig, vilket i klart var omvälvande på den tiden inom psykiatri i Sverige. När de startade denna ateljéverksamhet var det inte som utbildade bildterapeuter, men som konstnärer. Birgitta fick sedan på dagavdelningen stort stöd från verksamhetschefen där, psykiater Elisabeth Olander i sitt arbete med patienter och bildterapi, både i grupp och individuellt.

Birgitta är sedan många år medlem i Uppsala konstnärsklubb. Hon säger angående Måleri, citat: "Att uttrycka sig är livsviktigt för människan. Att berätta sin historia i ord/ och bild. Att fånga upp drömmar och symboler." Birgitta började som målare efter att ha gått 5-årig utbildning på Konstakademien. Hon säger om sig själv från den tiden att hon var helt ordlös - att hon misstrodde orden. Livet handlar om/kretsar kring detta livets skörhet och skönhet, dess smärta och lust. Möten med både Gud och människor. Bilder, poesi, drömmar och visioner, ljusupplevelser och meditation blev livsnödvändiga för Birgitta. "Tystnaden blev min väg".

Språket, orden, att uttrycka sig blev nästa steg genom det terapeutiska arbetet med patienter på Ulleråker. Allt skapande handlar om rummet, vårt livsrum, om förhållandet till ljus och mörker. För att hitta oss själva, behöver vi ett möte, en dialog, en annan människa. Så hon gick en 3-årig legitimationsgrundande psykoterapeututbildning på Karolinska institutet och fick sin legitimation som psykoterapeut 1991. Hennes uppsats "Kan bildterapi vara en egen disciplin" har gjort skillnad för många inom vår bransch. Den lyfter på ett professionellt och inspirerande sätt fram möjligheter att hitta en teoretisk ram/grundval för bildterapi. Hur kan bildterapi förankras rent teoretiskt?

Birgitta är idag verksamhetschef och leg. psykoterapeut/bildterapeut på Mariatjänst inom den katolska kyrkan i Uppsala. Hon är ordförande i Jungfru Maria-föreningen Maria Regina Caelli. (Om hon fortfarande innehar dessa poster är jag osäker på) Hon har varit aktiv som detta i många år. Hon betonar, citat: "Behovet av Jungfru Maria, i egenskap av ett kvinnligt, gudomligt väsen." Hon har under årens lopp hållit många föreläsningar om bildens möjligheter, om bildens helande kraft.

Birgitta har under årens lopp visat på hur skicklig hon är inte bara i måleriet utan även i att bruka ordet. Det hon sätter sig in i gör hon med hög kvalitet som resultat. Hon har skrivit ett flertal artiklar inom ämnet. Hon har varit drivande i flera olika utbildningssammanhang. Hon var med och startade Svenska föreningen för Bildterapi 1976 och inom föreningen den första treåriga bildterapeututbildningen på 80-talet. Några år efter psykoterapeutexamen startade hon tillsammans med Margareta Raud och mig en bildterapeututbildning som först var förlagd till Uppsala, på Folkuniversitetet och sedan Stockholm på Studieförbundet. Hon har även arbetat med Symboldrama, varit handledare i olika sammanhang, föreläsare både i Sverige och övriga Norden, vid Nordiska bildterapi konferenser, aktiv inom Ecarte. Under flera års tid var hon mycket engagerad i förberedelser/skapa möjligheter till att starta en legitimationsgrundande bildpsykoterapeututbildning. Hon var bra på att knyta internationella kontakter både med yrkesutövare/forskare m.m. i England och U.S.A. Listan är lång på Birgittas alla formella meriter. Hon arbetar fortfarande med några få patienter i bildterapi/samtal i sin ateljé i Uppsala. /Eva Hällnert-Blom